

ANUL II.

Nr. 24

SIBIU,

14 Iunie

1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor” | Un număr din foale costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lei.

Intre „profesor” și „elev“.*)

Acum 25 de ani, un umil elev asculta, în seminarul teologic din Sibiu, prelegerile unui erudit profesor de teologie.

Pentru elevul de atunci, ceea ce auzia din gura profesorului, era ceva neobișnuit, era ceva cu totul nou. Încă nime, nicio dată, nu-i grăise astfel despre lucrurile religioase.

„Profesorul” de pe atunci stăruia îndeosebi asupra legăturii noastre personale cu Isus Mântuitorul. În punctul acesta era parcă „mai tare”. Pentru elevul de atunci era o enormă deosebire între Isus Hristos pe care-l cunoștea până atunci, și între Isus Mântuitorul pe care-l vestia profesorul.

Ce minunat vorbea apoi învățatul profesor și despre Biblie! Cu câtă însuflețire ne arăta comorile din Biblie și cu câtă stăruință ne îndemna să căutăm aceste comori! Ce prelegeri neuitate! Erau clipe, când în prelegerile profesorului, cu adevărat grația Duhul Domnului, Duhul puterii care aprindea și săgeta inimile. Lecțiile profesorului mergeau din plin la inima elevului. Iar elevul asculta și însemna. Se retrăgea serile, și în tăcerea nopții, și căuta prin Biblie după comorile despre cari vorbea profesorul. În sufletul elevului se deschidea o lume nouă.

A venit apoi vremea ca elevul să între, ca preot, în viață. Iar viața, cu izbeliștele ei, a verificat tot ceea ce spusese „profesorul”. Legătura cu Mântuitorul, pe care eruditul pro-

fesor o vestia cu atâta stăruință — elevul a aflat-o în izbeliștele și furtunile vieții. L'a aflat pe Mântuitorul și puterea ce iese din această legătură.

După alți 10 ani — de sigur tot prin voința lui Dumnezeu — fostul profesor — care era acum, prin voința lui Dumnezeu, Mitropolitul Ardealului — a chemat la Sibiu pe fostul lui elev și i-a dat o însărcinare; și elevul a început să învețe și el pe alții ceea ce învățase și verificase.

Eu nu înțeleg ce tot are lumea cu lucrarea ce o fac. Căci această lucrare — în o bună parte — o am de pe vremuri dela Sibiu; sunt lecțiile fostului meu profesor, prelucrate pe înțelesul poporului.

O pildă din cele multe.

În caietul meu de însemnări, de pe vremuri, găsesc notată și următoarea frântură de lecție, din prelegerile fostului meu profesor:

»Trebuie să împărtășești poporul cu realitățile superioare ale vieții spirituale, să-l aduci în legătură cu Hristos, cu viața în Hristos.

Cerând oamenilor într'una, cutare lucru să-l facă, cutare să nu-l facă, dela o vreme toată vestirea aceasta de regule morale li-se va părea deplasată și lucru firesc, nu le va sătura setea religioasă. E ca și când ai sta în mijlocul unei grădini cu pomi sălbateci, și i-ai îndemna încontinuu să producă poame bune nobile, în loc ca să altoiești mai întâi acei pomi și apoi dela sine vor face poame bune. Intocmai așa trebuie să altoiești și pe omul cel vechiu, cu păcatele lui și să-l faci o mlădiță alui Hristos, apoi dela sine va produce roadele vieții celei după Hristos...

Această prelegere se află prelucrată, pe înțelesul poporului, și în cartea

cu Oastea Domnului la pagina 41 (și mai pe larg dezvoltată și în cartea Mai lângă Domnul meu). Dar critica cea mai nouă află tocmai „la pagina 41”, un curat protestantism. „La pagina 41 — zice critica — iarăși curat protestantism. Zice că să-ți altoiești ramura vieții în buciul Lui (Isus), să te predai Lui și să începi o viață nouă cu El”.

Cu adevărat; ori eu n'am înțeles nimic, ori profesorul a greșit, ori critica a înțeles greșit.

Înalt Prea Sfințite Stăpâne! Împlinind 20 ani de preoție, Vă aduc și eu ceea ce pot și Vă datorez: recunoștința mea, care începe încă de pe băncile teologiei din Sibiu. Când mă uit înapoi peste mult zbuciumata mea viață, îmi dau seama că mâna Domnului Dumnezeu m'a că-

lăuzit clipă de clipă. De sigur, nu voia întâmplării, ci voia Lui și planul Lui a fost și lucrarea în care m'ați chemat acum 10 ani. Iar dacă am căzut istovit în lucrarea aceasta, fie voia Lui și toată slava Lui.

Vă mulțumesc I. Prea Sfințite pentru toate. Vă mulțumesc și pentru preadulcea mângâiere ce mi-ați trimis-o de praznicul Duhului sfânt, prin „Lumina Satelor”. Am simțit cu adevărat în acele rânduri suflul Duhului sfânt Mângâietorului. Bunul Dumnezeu să Vă răsplătească mângâierea ce a-ți trimis-o unui suflet ce avea lipsă de mângâiere.

Mulțumindu-Vă din tot sufletul meu pentru toate, am rămas, sărutându-Vă dreapta.

Geoagiu-sanator, la 7 Iunie 1931.

Preot I. Trifa.

De n'ai credință în Dumnezeu...

De n'ai credință în Dumnezeu,
Apoi să știi fratele meu,
Că oricât te vei osteni
Tu fericit nu vei mai fi.

Chiar dacă ești un om bogat
Și ai avere, ai palat
La ce folos? La ce folos?
Când nu știi pe Domnul Hristos.

Și dacă ai fi un om sărman
Și'n casa ta n'ar fi un ban,
De ai pe Domnul Savaot,
Ești fericit și-ai găsit tot.

I. Tuduscuc, învățător-ostaș al Domnului, Brăhăsoaia—Vaslui.

Vai! câți sunt azi cari se zbat
Ca valul mării de uscat;
Însă trăesc cum e mai rău,
Fiindcă n'au pe Dumnezeu.

Să ne rugăm și pentru ei
Ca Dumnezeu, iubiții mei,
Prin duhul sfânt ocrotitor
Să lumineze mintea lor.

Să ne rugăm neîncetat,
Ca bunul nostru Împărat,
Să-i scape pe toți la liman
Din mrejele celui viclean.

Luptă-te ca un ostaș viteaz.

Luptă-te ca un ostaș viteaz
și dacă, uneori, din pricina
neputințelor, vei cădea, scoală-te
mai plin de curaj, cu credința
că harul meu te va ajuta.
Păzește-te însă ca de foc, de iubirea
de sine și de mândrie! Acestea
au răstăcit pe foarte mulți,
ducându-i la orbire sufletească,
de care nu s'au mai putut vindeca.

Căderea celor mândri, cari se'ncred
nebunește în sine, să-ți

fie învățătură de priveghere și de smerenie.

Fii gata de luptă, dacă vrei
să câștigi biruința! Cununa
suferinței nu se poate dobândi
fără luptă; iar dacă nu vrei
să lupți, atunci te lipsești de încoronare.
Dacă dorești cununa, luptă-te
cu bărbăție și suferă cu răbdare!
Nu poți ajunge la odihnă, fără să muncești,
nici la biruință, fără luptă.

(Luată din cartea „Urmând pe Domnul”).

*) Pentru înțelegerea acestui articol, notăm aici că redactorul acestei foi, părintele Trifa, a fost pe vremuri elevul I. P. S. Sale mitropolitului Nicolae, care era pe atunci profesor la Academia teologică din Sibiu.

Din învățăturile sf. Părinte Ioan Gură de aur.

Ce spune sf. Părinte, despre cum se îndreptau creștinii cei dântăi — și ceva despre lumina conștiinței.

Păziți-vă, zice apostolul Pavel, de tot fratele ce umblă fără rânduială. Pe atunci era un mare rău de a fi tăiat cineva din comunitatea fraților credincioși. Cu această pedeapsă se pedepseau pe atunci toți cei abătuți, după cum zice ap. Pavel și aiurea: »Cu unul ca acesta nici să nu mâncați« (I Corinteni 5, 18).

Dar astăzi cei mai mulți nu consideră ca mare acest fapt și de aceea toate s'au stricat, toate s'au amestecat, iar noi trăim la un loc cu preacurarii, cu curvarii, cu lacomii, și în fine cu oricine s'ar întâmpla. Dară pe atunci ei trebuiau a se păzi și de cei ce stau în nelucrare, apoi cu cât mai mult încă de alții?

Și ca să afle cât de grozav era de a fi cineva tăiat din comunitatea fraților, și cât folos aducea o asemenea pedeapsă celor ce-o primeau cu recunoștință, ascultă cum acel nenorocit născut în păcat, acel ce a ajuns la cea mai pe urmă răutate, acel ce a curvit cu atâta nerușinare, care nu se spune nici chiar printre păgâni, acel ce purta rana în nesimțire — și aceasta este culmea stricăciunii, — acel nenorocit, zic, atât de mult s'a muia și s'a umilit încât a făcut pe Pavel să zică: »Că destul este unuia ca acestuia certarea aceasta, pentru aceea să întăriți spre dânsul dragostea« (II Cor. 2, 6, 8).

După cum este tăiat un membru al trupului, astfel era atunci cel tăiat din comunitatea credincioșilor. Cauza pentru care o asemenea pedeapsă era considerată ca ceva grozav pe atunci, iară a fi în comunitatea fraților ca un bine mare, ușor se poate înțelege. În timpurile acelea toți viețuiau la un loc, ca și cum ar fi viețuit în acelaș cuib, având cu toți un singur tată și împărțându-se din aceeași masă.

Astfel viețuiau creștinii cei dântăi, de prin toate bisericile de sub soare. Deci, când cineva cădea în o asemenea pedeapsă, cât de mare credeți că era răul rezultat de aici? Acum însă, nu se pare a fi așa de mare acel rău, pentru că nici a viețui la un loc nu se crede a fi ceva mare. Ceeace pe atunci se credea de o mare pedeapsă, astăzi se întâmplă și fără mare pedeapsă din cauza marei răcirii a dragostei, căci ne ferim unii de alții fără nici un cuvânt. Iar cauza tuturor acestor rele, este că lipsește dragostea. Aceasta a dărâmat și a făcut să dispară toate cele frumoase, strălucite și respectabile din biserică, cu care ar fi trebuit să ne mândrim și să ne bucurăm.

Este un mare curaj din partea dascălului de a pedepsi pe învățăcei, însă numai atunci, când el are un capital moral câștigat prin propriile sale ostenele, pentru care și zicea Pavel: »Voi știți cum trebuie a ne urma«, căci dascălul adevărat

trebuie a fi dascăl mai mult al vieții, decât al purtării în lume, decât al cuvântului.

Conștiința.

Câtă amăgire este la oameni în ceea ce privește judecățile lor asupra faptelor! Nu ne este nouă cu puțință, că oameni, a cunoaște exact faptele noastre, ci numai ochiului Celui neadormit; și chiar de am amăgi pe oameni, totuși pe acel ochi nu-l vom putea amăgi niciodată. Deci, nu spune: »Întunec este împrejurul meu și ziduri, și cine mă vede«. Căci cel ce a plăsmuit inimile noastre, însuși le știe pe toate, căci întunecul nu se va întuneca niciodată înaintea Lui. Bine zice cel ce păcătuiește: »Întunec este împrejurul meu și ziduri«, căci dacă nu ar fi întunec în cugetul lui, nu ar scoate din el frica de Dumnezeu, și nu ar face păcatul cu ușurință. Dacă mai întâi nu s'ar întuneca cugetul lui, apoi nici păcatul nu s'ar putea furia cu ușurință în el. Deci, nu zice: »Cine mă vede?« — pentru că există cel ce străbate până la despărțirea sufletului și a duhului, a mădușilor și a măduvei (Evrei 4, 12). Și numai tu singur nu vezi și nici nu poți sparge norul, ci avându-l primprejurul tău ca și un zid, nu te lasă de a-ți îndrepta privirea spre ceriu.

Care păcat voiești mai întâi a-l examina, ca să vezi cum se săvârșește? După cum tâlharii și spărgătorii de ziduri când fură ceva de preț, o fac aceasta stingând lumânarea, tot așa face cugetul cel stricat și cu cei ce păcătuiesc căci și în noi este o lumină care arde veșnic, și care se numește cuget sau conștiință. Dacă duhul răului intră cu multă iuteală înăuntru și stinge acea

flacără, de îndată a întunecat sufletul și l-a doborât, și imediat a furat tot ce găsea înăuntru.

Când sufletul a fost cucerit de vre-o poftă necurată, în-

tocmai ca și norul sau ceața care întunecă ochii trupului, tot așa și el rămâne întunecat cu totul, cucerindu-i-se mai dinainte prevederea cugetului, și nu-l lasă de a vedea mai departe, nici prăpastia dinainte, nici gheenea, nici frica, ci la urmă fiind tiranizat de voința acelei poște necurate, devine ușor de cucerit de păcat, și întocmai ca și un zid fără ferestre ridicat înaintea ochilor, pofta nu mai lasă de a străluci lumina dreptății în cuget, fiindcă toate gândurile cele absurde ale poștei l-au împresurat din toate părțile. Atunci femeia curvă i se înfățișază veșnic și înaintea ochilor, și înaintea cugetului, și înaintea gândurilor lui. Și după cum cei orbiți, chiar de ar sta sub ceriul liber și într-o miazăzi din cele mai strălucitoare, totuși nu se pot bucura de lumină, fiindu-le ochii închiși, întocmai așa pățimesc și aceștia, căci de li s'ar trâmbița la ureche mii de vorbe mântuitoare, își astupă urechile la toate vorbele acelea, fiind prinși mai dinainte și robiți cu sufletul acelei patimi. Dară toate acestea le știu foarte bine toți cei ce, au făcut asemenea experiențe nenorocite. Fie, însă, ca voi să nu știți niciodată de asemenea experiențe nenorocite.

Biblia, Cartea mângăierilor.

Cetindu-i din sf. Scriptură, un bolnav se ridică din pat.

Biblia este o Carte sfântă, scrisă de Duhul sfânt, Mângăietorul. De aceea în Cartea aceasta, putem afla cea mai mare mângăiere ce se poate afla în lumea aceasta.

Să vă spun o întâmplare din viața mea de ostaș al Domnului.

Într-o seară, în adunarea Oastei, s'a citit și s'a tâlcuit partea unde Isus spune că gol am fost și M'ați îmbrăcat; flămând am fost și M'ați săturat; bolnav am fost și M'ați căutat.

Și, ca să nu rămânem numai la vorbe ci, să trecem și la fapte, m'am dus la un bolnav ce zăcea lovit de gută, de ani de zile. I-am cerut voie să-i citesc din sf. Scriptură. I-am citit despre iertarea păcatelor, despre marea bunătate a lui Dumnezeu despre cum Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului ci să se întoarcă și să fie viu. Am citit despre răutatea oamenilor și despre raiul cel veșnic și despre patimile îngrozitoare ale Domnului Isus Hristos.

Deși înțepenit pe pat, căci numai cu ajutorul altora putea să se miște dintr'un loc în altul, totuși, pe cât a putut și-a întors capul spre cartea sfântă.

Vorbele dulci îi mergeau la inimă. Să vedea pe fața lui cum îi plăceau. Uitase de toate durerile trupesti.

M'a chemat să mai merg

pe la el că-i place mult și să-i mai citesc.

A doua oară, când m'am dus era în altă odaie. Când a văzut că iar am venit la el, a plecat singur, să înțelege cu mare greutate, sperindu-se toți ai casei, când l-au văzut mergând.

De ani de zile nu mai făcuse un pas singur. Când a văzut Cartea sfântă, care mângăie sufletele necăjite, a venit să mai soarbă picături, din leacurile sfinte ale Mângăietorului ceresc.

Atunci mi-am zis: »ce păcat de toate cheltuielile cu școalele noastre, dacă poporul nostru încă n'a fost dus să se adape din apa cea vie«. Să înșetăm cât mai mulți după cuvântul Duhului Sfânt din Biblie și toți câți citesc și ascultă aceste rânduri, dacă n'au să-și cumpere cât mai curând sf. Scriptură, pentru ca să-și poată mângăia sufletul cu lumina cea dumnezească.

N. Crețu, inv.-director școlar, Orăștie.

Sfințire de steag.

Mercuri 24 Iunie a. c., asociația Oastea Domnului din com. Arbore, jud. Suceava, serbează sfințirea steagului ei, la care toți frații ostași și toți bunii creștini sunt invitați a lua parte. Acei din frații ostași din împrejurime cari au steaguri sfințite, îi rugăm a lua parte în grupuri cu steagurile.

Gavril Popovici, cantor.

Spicuri din scrierile Sf. Părinți

Ingerii de pe scara lui Iacob.

Fiule, adă-ți aminte că ținta desăvârșirii noastre este în cuvintele ap. Pavel: de acum nu mai trăesc eu, ci Hristos trăește în mine (Galateni 2, 20). Dar această desăvârșire nu se poate ajunge așa dintr'o dată, într'o clipeală.

E adevărat sf. Pavel fu curățit într'o clipă într'un mod desăvârșit după cum fu și sf. Magdalena, sf. Pelagia și altele; dar acest fel de curățire este cu totul o minune a harului, precum învierea morților în natură, așa încât nu trebuie să o pretindem. Curățirea și vindecarea obișnuită, fie a trupurilor, fie a sufletelor, nu se face decât încetul cu încetul înaintând pas cu pas, din greu și pe îndelete.

Adu-ți aminte, fiule că ingerii au aripi pe scara lui Iacob, dar nu zboară, ci se urcă și se coboară în ordine, din treaptă în treaptă. Sufletul care se urcă dela păcat la mântuire se aseamănă cu aurora care alungă întunerecul încetul cu încetul. Vindecarea, spun doftorii, care se face treptat, este totdeauna mai sigură; bolile inimei, ca și celea ale corpului, vin călare și cu căruța, dar pleacă pe jos și cu pasul mic.

Trebuie deci, fiule să fii curajos și răbdător în această întreprindere. Vai, ce milă-ți face să vezi suflete, cari după ce au dat câțva timp înainte, încep a se neliniști, a se turbura și a se descuraja, gata să lase inima dusă de ispita de a părăsi toate și a se întoarce îndărăt.

Deasemenea, pe de altă parte, nu e oare o mare primejdie pentru sufletele cari, printr'o lipsă contrară, cred a fi curățite de scăderile lor chiar din prima zi, considerându-se desăvârșite aproape înainte de a fi fost născute, începând să zboare fără aripi?

Lucrarea mântuirii sufletului nu se poate și nici nu trebuie să se termine decât odată cu viața. Să nu ne turburăm decât de băntuile ce vin asupra noastră, căci perfecția noastră constă în a le combate și noi n'am putea să le combatem fără a le vedea și nici a le birui fără a le înfrânge. Victoria noastră nu constă în a nu le simți, ci în a nu consimți la săvârșirea lor, însă a te simți stângenit de ele, nu însemnează desigur a consimți la ele. Pentru exercitarea umilinței trebuie să fim răniți uneori în această luptă sufletească; totuși nu suntem nici odată învinși decât când am pierdut viața sau curajul.

(Fericitul Ieronim).

O foarte frumoasă învățătură este aceasta, față de răstăcirea sectarilor cari spun că mântuirea este un lucru de o clipă. Crede, ești mântuit — și ai gătat.

O pasere legată de sfoară.

Diavolul face cu anumiți păcătoși ca și unul care a legat o pasere de sfoară; el, ce e drept, o lasă să zboare însă, când voiește, o trage din nou la pământ. Astfel stă lucrul și cu păcătoșii îndatinați; prinși în datina rea, ca și într'un lanț, ei sunt ținuți strâns de inamic, și voind ei să zboare, din nou cad în aceleași păcate.

Păcătoșii îndatinați sunt asemenea morilor de vânt, cari se învârt la orice suflare a vântului, chiar și când nu e nici un grăunte de măcinat; ba chiar și atunci când proprietarul n'ar voi să umble. Așa, de pildă, sunt cei cari au apucat cu datina spurcată de a înjura.

Dacă nu stăm în contra îndatinării, aceea se preface în trebuință, în a doua natură. Precum e de lipsă omului să respire așa și păcătoșilor îndatinați, adică acelora, cari au devenit robi păcatului, li se pare că păcătuirea e o lipsă pentru ei. Am zis robi și nu slugi, pentru că slugi se numesc aceia cari servesc pentru simbrerie, sclavii însă slugesc din silă fără simbrerie. Acestora se aseamănă unii ticăloși, cari păcătuiesc fără să aibă ceva plăcere sau folos spre aceea.

Păcătosul îndatinat cufundat în noroiul păcatelor, mai mult nu bagă în seamă nici o predică, nici o mustrare, nescotește iadul și chiar pe Dumnezeu; disprețuiește toate.

Un atare nefericit se aseamănă vulturului, care mai bucuroș vrea să fie pușcat de vânător decât să-și lase prada din gură. Nefericiții de ei, în iad numai își vor deschide ochii. Atunci însă va fi prea târziu și nu le va folosi spre nimic altceva decât, ca cu atât mai amar să-și deplângă nebulia lor.

(Sf. Ioan Gură de aur).

Grozăvia păcatului.

Păcatul este o astfel de răutate nemărginită încât dacă toți oamenii laolaltă cu toți ingerii s'ar îmbia să sufere moarte, sau chiar să se nimească total, n'ar putea face destul nici măcar pentru un singur păcat de moarte. Dumnezeu pedepsește păcatele de moarte prin chinurile cele înfricoșate ale iadului, dar oricât de cumplit le-ar pedepsi în iad, nu le pedepsește după vrednicie, adică Dumnezeu

totdeauna pedepsește păcatele mai puțin de cum ar merita. Păcatul este o grozăvie atât de mare pentru că vatamă pe Făcătorul ceriului și al pământului.

mântului. De osânda păcatului și a pedepsei pentru păcat ne poate scăpa numai jertfa și sângele lui Hristos Dumnezeu. (Fericitul Augustin).

Istoriele mici cu înțeles mare.

Grâul și pleava.

Un gospodar își vântura grâul de pleavă. În vreme ce grăunțele îi cădeau la picioare, pleava zbura în vânt. Și pleava batjocorea grăunțele ce cădeau, zicând către ele: »ce moleșală în voi, ce lipsă de însuflețire! Pe când pe voi vă atrage pământul — noi zburăm.

În chipul plevei ce zboară în vânt sunt și creștinii cari n'au greutate sufletească în ei, dar fac pe trufașii. Din trufie, fac pe cinstiții și evlavioșii, în vreme ce vântul ispitelor îi suflă în toate părțile.

Dar creștinii cei adevărați sunt grei ca grâul; în sufletul lor este o greutate de credință și adâncire în evanghelie.

Își ardeau ochii.

Mohamedanii își au și ei un fel de Ierusalim al lor: orașul Meca din Arabia. În locul acesta spun ei că Mohamed, profetul lor, s'a ridicat la ceriu. Aici este și o piatră neagră despre care spun că e căzută din cer. La locul acesta, mohamedanii din toată lumea fac pelerinaje, întocmai ca la Ierusalimul nostru.

În vremile de demult, era între mohamedani un obicei grozav, în legătură cu pelerinajul din acest loc. Unii din pelerini, după ce — luptând cu

mari pericole și greutate — ajungeau să vadă locul sfânt, în clipele despărțirii de acest loc, își ardeau ochii ca să orbească. »Alah (Dumnezeu) — ziceau ei — ne-a ajutat să vedem acest loc sfânt; de acum noi nu trebuie să mai vedem deșertăciunile acestei lumi; ne ardem ochii pentru că în gândul nostru să nu mai vedem nimic altceva decât locul cel sfânt și pe Mohamed profetul nostru.

Grozav obicei! De sigur, bunul Dumnezeu nu cere dela noi un astfel de lucru grozav. Îl cere însă în înțeles sufletesc. După ce l'ai aflat pe Mântuitorul și mântuirea, trebuie să fi și tu un rob față de lumea aceasta și lumeștile ei privesc și deșertăciuni. Să-l vezi neîncetat în gândul tău, cu ochii tăi cei sufletești, numai pe Mântuitorul și Ierusalimul cel ceresc.

Raportul No. 55, Oastea Domnului București.

Adunările continuă regulat la sediul nostru (Casa parohială a Bisericii Sf. Apostoli): cu predică, rugăciune, cântări duhovnicești și comunicări.

Fratele Opreșan a vorbit în legătură cu Coborârea Sfântului Duh și păcatul care nu se va erta în veac.

Părintele Comana, plecând de la comunicarea foarte interesantă a unui ostaș al Domnului, a arătat că nu trebuie să fie pentru nimeni o pricină de poticnire »închinarea« la sfinți. Căci noi nu avem un cuvânt special, ca în biserica grecească, pentru sfinți și alt cuvânt pentru Dumnezeu. Dar Biserica ne spune limpede că venerăm pe sfinți și adorăm pe Dumnezeu. În Grecia nu există poticnire în acest domeniu, nici secte. La noi înțelegându-se greșit închinarea

(care nu înseamnă de cât înclinare, plecare) s'a făcut atâta ceartă pe acest motiv. Părintele Comana bucurându-se mult de frumoasa comunicare a ostasului a arătat amănunțit ce se cuvine Sfinților și ce se cuvine lui Dumnezeu.

Duminecă mai mulți frați au petrecut duhovnicește, în psalmi și cântări de laudă, la fratele Binescu luând parte și distinsa noastră soră, d-na Maria Brăiloiu.

În zilele Rusaliilor, fratele Opreșan a cercetat pe frații ostași din Poiana Mărului și din Cristian (jud. Brașov) unde împreună cu Părint. Protopop de Sfântu Gheorghe, Aurel Nistor, au făcut frumoasă lucrare duhovnicească asupra căreia urmează a raporta frații din Ardeal.

Secretariatul Oastei.

În Oaste au mai intrat:

Din Toplița (jud. Mureș): Antal Vasile, Vodă Paraschiva, Ujică Vasile, Răpan Petru, Ciobotă Paraschiva, Văd. Pop Ana, Bobric Maria, jună, Moldovan Grigore, Suci Anisia,

Antal Irina I. Grigore, Negrea Gheorghe, Mariș Irina, Cnotea Maria, Bălăran Nicolae, Moldovan Ana, Stanca Nastasia.

Din Craiova: Traian Șerbănescu și Oprica Șerbănescă. — Din Florica (jud. Buzău): Neculai I. Cârștinescu.

Pentru un lucru de nimic, omul cutreeră pământul.

Pentru un lucru de nimic, omul cutreeră pământul, dar pentru viața de veci, abia se găsește câte unul care să facă un pas. Lumea aleargă nebună după un câștig cât de mic; pentru un ban se judecă și se ceartă fără rușine; pentru un lucru de nimic, omul nu se odihnește zile și nopți de-a rândul.

Dar, vai, pentru bunul cel neclătit, pentru răsplata cea fără preț, pentru cinstea cea mai mare și mărirea cea fără sfârșit, lumea nu vrea să sufere nici cea mai ușoară oste-neală.

Slugă vicleană și leneșă! Rușinează-te, când vezi că atâția oameni lucrează la peirea lor, mult mai repede decât te sânguești tu la mântuirea sufletului tău.

Mărturisirea unui adventist

ce se reîntoarce la biserica ortodoxă.

Prea Cucernice Părinte!

Vă facem cunoscut că prin cuvântul D-Voastră ce l-ați vestit în lume și care ne cheamă la mântuire și eu cu numele Gheorghe Mihalcovici din com. Micălaca jud. Arad care am fost mai mulți ani ca Predicator la adventiști, am aflat că nu schimbarea de religie sau de biserică ar duce pe om la mântuire sufletească, ci părăsind viața ticăloasă și plină de tot felul de păcate, așa și eu cu ajutorul lui Dumnezeu m'am